

THE MAP WAS WRONG

இரண்டாம் பகுதி

வாசற்படி 1

வரைபடம் தவறாக இருந்தது

மனிதர்களோடு எப்போதும் ஒரு விசித்திரமான ஆணவம் உடன் வருகிறது.

வாழ்க்கையை முன்கூட்டியே கணிக்க முடியும் என்று நாம் நம்புகிறோம்.

திட்டங்களைக் கட்டியெழுப்புவதில் ஆண்டுகளைச் செலவிடுகிறோம்.

ஐந்தாண்டு இலக்குகள்.

பத்தாண்டு உத்திகள்.

வரவுசெலவுத் திட்டங்கள்.

கணிப்புகள்.

நாட்காட்டிகள்.

வரைபடங்கள்.

பிறகு யதார்த்தம் வந்து சேர்கிறது.

யதார்த்தம் நம் கால அட்டவணைகளை ஒருபோதும் படித்ததில்லை.

அனுபவம் முன்கணிப்பைத் தரும் என்று நீண்ட காலம் நான் நம்பியிருந்தேன்.

எவ்வளவு அதிகமாகக் கற்கிறீர்களோ.

எவ்வளவு அதிகமாக அறிகிறீர்களோ.

எவ்வளவு அதிகமாகப் பயணம் செய்கிறீர்களோ.

அவ்வளவு அதிகமாக என்ன நடக்கப்போகிறது
என்று புரிந்துகொள்ள உங்களால் முடிய
வேண்டும்.

அது தர்க்கரீதியாகத் தோன்றியது.

நியாயமாகத் தோன்றியது.

அறிவியல்பூர்வமானதாகக்கூடத் தோன்றியது.

பிறகு வாழ்க்கை அதற்கு நேர்மாறானதை
நிரூபித்து வேடிக்கை பார்த்தது.

மிக முக்கியமான திருப்பங்கள் எப்போதும்
முன்அனுமதியின்றியே வந்தன.

முன்பதிவு இல்லை.

முன்னறிவிப்பு இல்லை.

எச்சரிக்கை இல்லை.

அவை வெறுமனே வந்து சேர்ந்தன.

சில நேரம் வாய்ப்பின் வடிவில்.

சில நேரம் இழப்பின் வடிவில்.

சில நேரம் ஒரு சந்திப்பின் வடிவில்.

சில நேரம் நோயின் வடிவில்.

வேறுபாடு பின்னர்தான் புரிகிறது.

அவற்றுக்குள் இருக்கும்போது எல்லாமே
ஒன்றுபோலவே தோன்றுகின்றன.

ஒரு குறுக்கீடு.

ஒரு திடீர் மாற்றம்.

ஒரு திசைதிருப்பம்.

அதுவரை கடந்து வந்த பாதையைக்
கவனித்தபோது, ஒரு விசித்திரமான
வடிவமைப்பை நான் காணத் தொடங்கினேன்.

எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொண்டுவிட்டேன் என்று
நான் உறுதியாக நம்பிய ஒவ்வொரு முறையும்,
கேள்வியையே மாற்றும் ஏதோ ஒன்று நடந்தது.

கேள்வி மாறும்போது, பதிலும் தன் மதிப்பை
இழக்கிறது.

என் வாழ்க்கையின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டம்
எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

என்னிடம் அனுபவம் இருந்தது.

பொறுப்பு.

முடிவுகள்.

அறிவு.

எல்லாமே ஓரளவு தெளிவான ஒரு பாதையைச்
சுட்டிக்காட்டுவதுபோலத் தோன்றியது.

எதிர்காலம் ஒரு குறிப்பிட்ட திசையில் செல்லும்
என்று நான் உறுதியாக நம்பினேன்.

நான் அகம்பாவம் கொண்டவன் என்பதால் அல்ல.

தரவுகள் அப்படிச் சொல்வதுபோலத்
தோன்றியதால்.

பிறகு வாழ்க்கை தனக்கு மிக நன்றாகத்
தெரிந்ததைச் செய்தது.

விளையாட்டு மேசையையே மாற்றியது.

விதிகளை அல்ல.

மேசையை.

இதுதான் கிட்டத்தட்ட யாரும் சொல்லாத பகுதி.

மேசை மாறும்போது, சேர்த்து வைத்த அனுபவம் மறைந்துவிடுவதில்லை.

ஆனால் அது போதாததாகிவிடுகிறது.

நீங்கள் மீண்டும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

மீண்டும் கவனிக்க வேண்டும்.

மீண்டும் செவிமடுக்க வேண்டும்.

அது அவமானமாக இருக்கிறது.

அதே நேரத்தில் அசாதாரணமாகவும் இருக்கிறது.

ஏனெனில் நாம் நினைப்பதைவிட மிக நீண்ட காலம் மாணவர்களாகவே இருக்கிறோம் என்பதை அது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல, கணிக்க முடியாத தன்மையை நான் மதிக்கத் தொடங்கினேன்.

அது வசதியாக இருந்ததால் அல்ல.

அது ஒருபோதும் வசதியாக இருப்பதில்லை.

ஆனால் அது நேர்மையானதாக இருந்ததால்.

கணிக்க முடியாத தன்மை மனிதர்களைத் தாங்கள் உண்மையில் யார் என்பதைக் காட்டும்படி கட்டாயப்படுத்துகிறது.

எல்லாமே திட்டப்படி நடக்கும்போது, யார் வேண்டுமானாலும் திறமைசாலியாகத்

தோன்றலாம்.

திட்டம் மறையும்போது, குணம் வெளிப்படுகிறது.

நான் மிகவும் போற்றும் மனிதர்கள்
எதிர்காலத்தைச் சரியாகக் கணித்தவர்கள் அல்ல.

தாங்கள் கணிக்காத எதிர்காலங்களைக் கடக்கத்
தெரிந்தவர்களே அவர்கள்.

இது ஒரு வேறுபட்ட திறமை.

மிக அரிதானது.

மிக மனிதத்தன்மை வாய்ந்தது.

உறுதியாகத் தோன்றுபவர்களுக்கு வெகுமதி
அளிக்கும் உலகில் நாம் வாழ்கிறோம்.

உறுதியுடன் பேசுபவர்களுக்கு.

முடிவுகளை வாக்களிப்பவர்களுக்கு.

கணிப்புகளை வழங்குபவர்களுக்கு.

நானோ, காலப்போக்கில், நிச்சயமின்மையோடு
வாழத் தெரிந்த மனிதர்களையே அதிகம் நம்பத்
தொடங்கினேன்.

ஏனெனில் நிச்சயமின்மை அமைப்பின் பிழை
அல்ல.

அதுவே அமைப்பு.

பிரபஞ்சம் யாருடனும் முன்கணிப்புக்கான
ஒப்பந்தத்தில் ஒருபோதும்
கையெழுத்திட்டதில்லை.

இருந்தும் நாம் தொடர்ந்து வியப்படைகிறோம்.

தொடர்ந்து எதிர்ப்பு தெரிவிக்கிறோம்.

எதிர்பாராததை ஒரு விதிவிலக்காகவே தொடர்ந்து கருதுகிறோம்.

ஒருவேளை நாம் நேர்மாறாகச் செய்ய வேண்டும்.

அதை இயல்பாகக் கருத வேண்டும்.

இந்த எண்ணத்தை இறுதியாக ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, ஏதோ ஒன்று மாறுகிறது.

முழுமையான கட்டுப்பாட்டைத் துரத்துவதை நிறுத்துகிறீர்கள்.

உத்தரவாதங்களைக் கோருவதை நிறுத்துகிறீர்கள்.

எதிர்காலம் ஒரு தனிச் சொத்து என்பதுபோல வாழ்வதை நிறுத்துகிறீர்கள்.

ஒரு ஆய்வுப் பயணியைப்போல வாழத் தொடங்குகிறீர்கள்.

கவனத்துடன்.

மரியாதையுடன்.

ஆர்வத்துடன்.

வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தாமலேயே வாழ்க்கை எனக்குக் கற்றுத்தந்த ஒரு வாக்கியம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது:

மிகச் சிறந்தவையும் மிக மோசமானவையும் ஒருபோதும் அறிமுகக் கடிதம் அனுப்புவதில்லை.

அவை வருகின்றன.

உள்ளே நுழைகின்றன.

நிலப்பரப்பையே மாற்றுகின்றன.

பிறகு விளைவுகளை விட்டுவிட்டுச் செல்கின்றன.

அவற்றை வைத்து என்ன செய்வது என்பதை
முடிவு செய்வது நம் கையில்தான் இருக்கிறது.

திரும்பிப் பார்க்கும்போது, நான்
அடிப்படையானவை என்று கருதும் பல
அனுபவங்கள் எந்தப் பகுத்தறிவு சார்ந்த
முன்மதிப்பீட்டிலும் ஒருபோதும் தேறியிருக்காது
என்பதை உணர்கிறேன்.

அவை மிகவும் அபாயகரமானவை.

மிகவும் நடக்க வாய்ப்பில்லாதவை.

மிகவும் சிக்கலானவை.

நான் கற்பனை செய்திருந்ததிலிருந்து மிகவும்
வேறுபட்டவை.

இருந்தும், நான் இன்று ஆகியிருக்கும் மனிதனைக்
கட்டியெழுப்பியவை துல்லியமாக அவையே.

அதனால்தான் இன்று முன்கணிப்பை ஒரு
நற்பண்பாக நான் கருதுவதில்லை.

அதை ஒரு சௌகரியமாகக் கருதுகிறேன்.

உண்மையான நற்பண்பு வேறொன்று.

திறந்த மனதுடன் இருப்பது.

கவனத்துடன் இருப்பது.

கற்றுக்கொள்ளும் திறனுடன் இருப்பது.

வாழ்க்கை மேசையை மாற்றும்போதும்.

விதி கேள்வியை மாற்றும்போதும்.

எதிர்காலம் கதவைத் தட்டாமல் அறைக்குள்
நுழையும்போதும்.

ஏனெனில் கண்டங்கள், நெருக்கடிகள், உறவுகள்,
வெற்றிகள், தோல்விகள் ஆகியவற்றைக் கடந்து
நான் கற்றுக்கொண்ட ஓர் உண்மை இருக்கிறது.

என் வாழ்க்கையின் மிக முக்கியமான
விஷயங்கள் எப்போதும் எல்லாக்
கணிப்புகளுக்கும் வெளியேதான்
நடந்திருக்கின்றன.

கதையின் மிகச் சிறந்த பகுதி தொடங்கியதும்
துல்லியமாக அங்கேதான்.